Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

13 päivänä heinäkuuta 2018 *

Henkilöstö – Sopimussuhteiset toimihenkilöt – Ulkomaankorvaus – Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohta – Kymmenen vuoden viitejakso – Asemapaikkana olevan valtion kansalaisuus – Asuinpaikka asemapaikkana olevassa valtiossa – Tehtävät kansainvälisessä organisaatiossa – Vuokratyösopimus

Asiassa T-273/17,

Alessandro Quadri di Cardano, innovoinnin ja verkkojen toimeenpanoviraston (INEA) sopimussuhteinen toimihenkilö, kotipaikka Alicante (Espanja), edustajinaan aluksi asianajajat N. de Montigny ja J.-N. Louis, sittemmin de Montigny,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään aluksi T. Bohr ja M. Mensi, sittemmin M. Bohr ja L. Radu Bouyon,

vastaajana,

jossa on kyse SEUT 270 artiklaan perustuvasta kanteesta, jossa vaaditaan komission henkilökohtaisten etuuksien hallinto- ja maksutoimiston 19.7.2016 tekemän päätöksen kumoamista siltä osin kuin kantajalta evättiin kyseisessä päätöksessä ulkomaankorvaus hänen tullessaan INEAn palvelukseen,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Prek sekä tuomarit F. Schalin ja M. J. Costeira (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies G. Predonzani,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 10.4.2018 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

tuomion

Asian tausta

Kantajan henkilökohtaiset tiedot

1 Kantaja Alessandro Quadri di Cardano syntyi 19.4.1980 Bolognassa (Italia), hänen isänsä on italialainen ja äitinsä belgialainen ja hänellä on sekä Italian että Belgian kansalainen.

2 Kantaja asui vuoteen 2006 asti Italiassa, jossa hän suoritti perus-, keski- ja korkea-asteen opinnot.

3 Kantaja suoritti 13.9.2006–22.6.2007 Master-tutkinnon Collège d'Europessa Bruggessa (Belgia).

4 Kantaja rekisteröityi 21.9.2007 Italian konsulaattiin Brysselissä (Belgiassa). Hän solmi 6.12.2008 Brysselissä avioliiton sellaisen Belgian kansalaisen kanssa, joka asui Brysselissä, ja he saivat kolme lasta, jotka syntyivät Brysselissä vuosina 2010, 2013 ja 2015. Kantajan puoliso työskentelee Brysselissä. Kantaja on 18.2.2009 lähtien ollut kirjoilla Schaerbeekin (Belgia) väestörekisterissä.

Kantajan työura

5 Kantaja suoritti 2.5–28.7.2006 työharjoittelun Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adigen (Bolzano-Alto Adigen maakunta, Italia) Euroopan unionin toimielimissä toimivassa edustustossa Brysselissä.

6 Hän työskenteli Euroopan parlamentissa 4.9.2007–27.8.2008 harjoittelijana ja 28.8.2008–31.7.2009 parlamentin jäsenen avustajana.

7 Kantaja työskenteli 1.8.2009–31.1.2010 parlamentin jäsenen valtuutettuna avustajana.

8 Kantaja työskenteli 1.2.2010–31.1.2013 Euroopan komission palveluksessa sopimussuhteisena toimihenkilönä tutkimuksen ja innovoinnin pääosastolla. Tämä sopimussuhteisen toimihenkilön työsuhde kesti tuolloin voimassa olleiden sääntöjen mukaisen enimmäisajan eli kolme vuotta.

9 Kantajan nimi merkittiin luetteloon sopimussuhteisista toimihenkilöistä, joille oli määrä tarjota vuokratyösopimusta tutkimuksen ja innovoinnin pääosastolla.

10 Tutkimuksen ja innovoinnin pääosaston alaisen osaston R johtaja ilmoitti kantajalle 20.11.2012 päivätyllä kirjeellä, että hänelle voitiin tarjota vuokratyösopimusta aluksi kuudeksi kuukaudeksi 1.2.2013 alkaen (siten, että työskentely keskeytyisi elokuun ajaksi).

11 Kantaja loi 29.1.2013 profiilin R-yhtiölle ja teki samana päivänä sen kanssa ensimmäisen vuokratyösopimuksen.

12 Kantajan ja R-yhtiön väliset vuokratyösopimukset tehtiin ensin ajanjaksoksi 1.2.–31.7.2013 ja sen jälkeen ajanjaksoksi 1.–13.9.2013 (jäljempänä yhdessä vuokratyöjakso).

13 Vuokratyöjakson aikana kantaja työskenteli vuokratyöntekijänä tutkimuksen ja innovoinnin pääosastolla.

14 Vuokratyöjakson aikana kantaja osallistui useisiin komission tarjoamiin henkilöstökoulutuksiin.

15 Kantaja sai elokuun 2013 ajan työttömyyskorvausta unionilta, koska hän oli menettänyt oikeutensa belgialaiseen työttömyyskorvaukseen.

16 Kantaja teki vuosina 2012 ja 2013 työpaikkahakemuksia Belgian ulkopuolella sijaitseviin unionin eri toimielimiin ja elimiin.

17 Tutkimuksen ja innovoinnin pääosastoon kuuluvan yksikön R.1 päällikkö laati 5.10.2016 ilmoituksen, josta ilmeni, että komissio oli ottanut kantajan palvelukseen tutkimuksen ja innovoinnin pääosastolle ja määrännyt hänet yksikköön RTD.B2 sopimussuhteiseksi toimihenkilöksi 1.2.2010 ja 31.1.2013 väliseksi ajaksi ja sen jälkeen vuokratyöntekijäksi 1.2. ja 31.7.2013 sekä 1. ja 13.9.2013 väliseksi ajaksi.

18 Kantaja työskenteli 16.9.2013–15.5.2014 parlamentissa sopimussuhteisena toimihenkilönä.

19 Kantaja työskenteli 16.5.2014–15.7.2016 pienistä ja keskisuurista yrityksistä vastaavassa toimeenpanovirastossa (EASME) sopimussuhteisena toimihenkilönä.

20 Kantaja otettiin 16.7.2016 innovoinnin ja verkkojen toimeenpanoviraston (INEA) palvelukseen sopimussuhteisena toimihenkilönä.

Riidanalainen päätös ja muut ulkomaankorvausta koskevat päätökset

21 Kantajalle maksettiin 1.8.2009–31.1.2010 Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) liitteessä VII olevan 4 artiklan mukaista ulkomaankorvausta, kun hän työskenteli parlamentin jäsenen valtuutettuna avustajana edellä 7 kohdassa mainitun, parlamentin kanssa tehdyn työsopimuksen mukaisesti.

22 Kantajan lähtöpaikkakunnaksi määritettiin 28.10.2010 Bologna 1.2.2010 alkaen.

23 Kantajalle maksettiin 1.2.2010–31.1.2013 ulkomaankorvausta, kun hän työskenteli ylimääräisenä sopimussuhteisena toimihenkilönä tutkimuksen ja innovoinnin pääosastolla edellä 8 kohdassa mainitun työsopimuksen mukaisesti.

24 Parlamentti teki 24.10.2013 päätöksen olla myöntämättä kantajalle ulkomaankorvausta 16.9.2013 ja 15.5.2014 välisen jakson ajalta, kun hän työskenteli sopimussuhteisena toimihenkilönä parlamentissa edellä 18 kohdassa mainitun työsopimuksen mukaisesti. Kantaja ei nostanut kannetta parlamentin päätöksestä, jolla hylättiin hänen valituksensa päätöksestä olla myöntämättä hänelle ulkomaankorvausta.

25 Kantajalle maksettiin ulkomaankorvausta 16.5.2014–15.7.2016, kun hän työskenteli sopimussuhteisena toimihenkilönä EASMEssa edellä 19 kohdassa mainitun työsopimuksen mukaisesti.

26 Komission henkilökohtaisten etuuksien hallinto- ja maksutoimiston 19.7.2016 tekemällä päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös) kantajalle jätettiin myöntämättä ulkomaankorvaus 16.7.2016 alkaneelta ajanjaksolta, jonka aikana hän työskenteli sopimussuhteisena toimihenkilönä INEAssa edellä 20 kohdassa mainitun työsopimuksen mukaisesti.

27 Kantaja teki 17.10.2016 riidanalaisesta päätöksestä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisen valituksen.

28 Komission työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen hylkäsi valituksen 3.2.2017 lähinnä sillä perusteella, että kantajan, joka on myös Belgian kansalainen, ei voitu katsoa säilyttäneen tai luoneen siteitä Belgiaan henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisen viitejakson aikana. Työsopimusten tekemiseen toimivaltaisen viranomaisen mukaan kantaja

oli nimittäin tänä viitejaksona eli 15.7.2006–15.7.2016 valinnut kotipaikakseen Brysselin, jossa hän oli solminut avioliiton ja saanut kolme lasta. Lisäksi kantaja oli helmi- ja syyskuun 2013 välisenä aikana ollut kuuden kuukauden ja kahden viikon ajan vuokratyöntekijänä yksityisellä työnantajalla Brysselissä, joten tätä ajanjaksoa ei voitu lukea työskentelyksi kansainvälisessä organisaatiossa. Kantaja ei myöskään ollut osoittanut, että hänen vakituinen asuinpaikkansa oli ollut Belgian ulkopuolella elokuussa 2013, jolloin hän oli ollut työttömänä.

29 Henkilökohtaisten etuuksien hallinto- ja maksutoimisto teki 28.2.2017 perusteettoman edun takaisinperintää koskevan päätöksen, jotta kantaja palauttaisi edellä 25 kohdassa mainitun ulkomaankorvauksen, joka hänelle oli maksettu EASMEn sopimussuhteisen toimihenkilön työsopimuksen perusteella.

Vuokratyösopimusten tarjoaminen tietyille sopimussuhteisille toimihenkilöille

30 Komission varapuheenjohtaja lähetti 30.5.2012 henkilöstöä edustaville ammatti- ja ammattialajärjestöille tiedotteen, joka koski tuolloin käynnissä ollutta henkilöstösääntöjen tarkistusmenettelyä ja ”mahdollisia siirtymäjärjestelyjä sopimussuhteisille toimihenkilöille, joiden palvelussuhteen enimmäiskesto komissiossa oli lähikuukausina täyttymässä”. Tältä osin tiedotteessa mainittiin yhtäältä, ettei ”voimassa olevista henkilöstösäännöistä ollut mahdollista poiketa”, ja toisaalta, että komission yksiköitä muistutettaisiin siitä, että ”kokonaismäärärahoja [voitaisiin] käyttää myös vuokratyösopimusten rahoittamiseen asiaan sovellettavien kansallisten säännösten mukaisesti”.

31 Tutkimuksen ja innovoinnin pääosaston pääjohtaja ilmoitti kyseisen pääosaston johtajille 16.10.2012 päivätyssä tiedotteessa, että tietyille sopimussuhteisille toimihenkilöille, joiden työsopimukset olivat päättymässä vuoden 2013 alkupuoliskolla ja joiden työtä pidettiin pääosaston moitteettoman toiminnan kannalta ratkaisevina, oli tarkoitus tarjota vuokratyösopimuksia siihen asti, kunnes henkilöstösäännöistä päästäisiin täyteen poliittiseen yksimielisyyteen.

32 Komissio laati vuosina 2012 ja 2013 useita vuokratyösopimusta koskevia tarjouksia, mukaan lukien kantajalle osoitetun tarjouksen.

Menettely ja asianosaisten vaatimukset

33 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 8.5.2017 toimitetulla kannekirjelmällä.

34 Komissio jätti vastineensa unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 17.7.2017.

35 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon toimitettiin kantajan vastaus 7.9.2017 ja komission vastaus 18.10.2017.

36 Asianosaisten suulliset lausumat ja niiden unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin antamat vastaukset kuultiin 10.4.2018 pidetyssä istunnossa.

37 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

38 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

39 Kanteensa tueksi kantaja esittää neljä kanneperustetta. Ensimmäinen kanneperuste koskee oikeudellista virhettä, vuokratyötä koskevan Belgian lainsäädännön rikkomista ja lain kiertämistä. Toinen kanneperuste koskee harkintavallan ja vallan väärinkäyttöä. Kolmas kanneperuste koskee ilmeistä arviointivirhettä ja hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista. Neljäs kanneperuste koskee kantajan oikeutettujen odotusten, luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteiden sekä kantajan saavuttamien oikeuksien loukkaamista.

40 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että ensimmäinen ja kolmas kanneperuste on tarkoituksenmukaista käsitellä yhdessä.

Ensimmäinen ja kolmas kanneperuste, jotka koskevat oikeudellista virhettä, vuokratyösopimuksia koskevan Belgian lainsäädännön rikkomista, lain kiertämistä, ilmeistä arviointivirhettä ja hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista

41 Ensimmäisen ja kolmannen kanneperusteensa yhteydessä kantaja lähinnä väittää, että riidanalaisessa päätöksessä on tehty oikeudellinen virhe, rikottu vuokratyösopimuksia koskevaa Belgian lainsäädäntöä, kierretty lakia, tehty ilmeinen arviointivirhe ja loukattu hyvän hallinnon periaatetta.

42 Komissio kiistää kantajan väitteet. Kolmatta kanneperustetta koskevassa vastauksessaan komissio väittää lisäksi, että hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista koskeva väite on jätettävä tutkimatta.

43 Ensimmäinen ja kolmas kanneperuste voidaan jakaa kolmeen osaan. Ensimmäinen osa koskee kymmenen vuoden viitejakson laskemista. Toinen osa koskee sitä, ettei kantajan työskentelyä vuokratyöjakson aikana määritelty henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 4 artiklassa tarkoitetuksi tehtävien hoitamiseksi kansainvälisessä organisaatiossa. Kolmas osa koskee kantajan vakinaista asuinpaikkaa kymmenen vuoden viitejakson aikana.

44 Aluksi on muistutettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan henkilöstösääntöjen 69 artiklassa tarkoitetun ulkomaankorvauksen tarkoituksena on hyvittää ne erityiset kustannukset ja haitat, joita aiheutuu virkamiehille, jotka unionin palvelukseen tullessaan joutuvat muuttamaan asuinpaikkansa kotivaltiosta asemapaikan valtioon ja sopeutumaan uuteen elinympäristöön. Kotivaltiosta pois muuttaminen riippuu myös virkamiehen henkilökohtaisesta tilanteesta, nimittäin siitä, miten hyvin hän on sopeutunut uuteen elinympäristöönsä, mikä voidaan selvittää esimerkiksi hänen vakinaisen asuinpaikkansa tai pääasiallisen ansiotoiminnan harjoittamisen perusteella (ks. tuomio 24.1.2008, Adam v. komissio, C-211/06 P, EU:C:2008:34, 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

45 Lisäksi on muistutettava, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdassa määriteltyjä ulkomaankorvauksen myöntämisedellytyksiä sovelletaan henkilöstösääntöjen 20 artiklan ja Euroopan unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 92 artiklan nojalla väliaikaisiin ja sopimussuhteisiin toimihenkilöihin.

46 Siltä osin kuin täsmällisemmin on kyse henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määritellyistä ulkomaankorvauksen myöntämisedellytyksistä, on todettava, että ulkomaankorvaus myönnetään virkamiehelle, joka on tai on ollut sen valtion kansalainen, jonka

alueella hänen asemapaikkansa sijaitsee, ja joka on ennen palvelukseen tuloaan asunut vakinaisesti kymmenen vuotta kyseisen valtion Euroopan-puoleisen alueen ulkopuolella muusta syystä kuin hoitaakseen tehtäviään jonkin valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa.

47 Jos virkamiehellä on asemapaikkana olevan maan kansalaisuus, se, että hän on säilyttänyt siellä vakinaisen asuinpaikkansa tai vaikka lyhyenkin ajan asunut siellä vakinaisesti tämän kymmenen vuoden viitejakson aikana, riittää perusteeksi ulkomaankorvauksen menettämiseen tai epäämiseen (tuomio 27.2.2015, ETSK v. Achab, T-430/13 P, EU:T:2015:122, 54 kohta).

48 Vakinaisen asuinpaikan käsitettä tulkitaan oikeuskäytännössä vakiintuneesti siten, että sillä tarkoitetaan paikkaa, johon kyseessä oleva henkilö on keskittänyt ja halunnut vakiinnuttaa elinpiirinsä pysyvästi tai tavanomaisesti. Lisäksi asuinpaikan käsitteeseen sisältyy henkilön tämän tai jonkin muun valtion alueella viettämän ajan pituudesta riippumatta ja tietyllä alueella tapahtuvan fyysisen oleskelun lisäksi aikomus tehdä oleskelusta jatkuvaa elämäntapansa ja tavanomaisten sosiaalisten suhteidensa vuoksi (ks. tuomio 16.5.2007, F v. komissio, T-324/04, EU:T:2007:140, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

49 Viitejakson rajaamisen osalta oikeuskäytännöstä ilmenee, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun poikkeuksen tapauksessa toisen valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa olosta seuraa, että asianomaisella henkilöllä on erityinen side tähän toiseen valtioon tai kansainväliseen järjestöön, mikä estää häntä luomasta kestävää sidettä asemapaikkana olevaan valtioon ja siten sopeutumasta riittävästi sen yhteiskuntaan. Koska oletetaan, että valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa olo estää kestävien siteiden syntymisen asianomaisen henkilön ja asemapaikkana olevan maan välillä, tämä oletus pätee myös henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohtaan, vaikka näiden kahden säännön sanamuodot ovatkin erilaiset. Kymmenen vuoden viitejakson laskennassa on siten otettava huomioon ajanjaksot, joiden aikana asianomainen henkilö on hoitanut tehtäviä jonkin valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa. Lähestymistapa, jonka mukaan siitä, että asianomainen on työskennellyt valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa, ei johdeta lainkaan seurauksia kyseisen jakson rajaamisen osalta, olisi nimittäin henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan sanamuodon ja tarkoituksen vastainen, koska tämä lähestymistapa olisi käytännössä seurausta siitä, että tällainen työ rinnastetaan minkä hyvänsä muun työnantajan palveluksessa suoritettuun työhön (ks. tuomio 25.9.2014, Grazyte v. komissio, T-86/13 P, EU:T:2014:815, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

50 Kansainvälisen järjestön käsitteestä on muistutettava, että tehtävien hoitamista unionin toimielimissä ja elimissä pidetään henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuina kansainväliselle organisaatiolle suoritettuina palveluksina (ks. vastaavasti tuomio 25.9.2014, Grazyte v. komissio, T-86/13 P, EU:T:2014:815, 33 ja 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

51 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asianomaisen virkamiehen tehtävänä on osoittaa, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut edellytykset täyttyvät (ks. tuomio 21.1.2014, Jelenkowska-Luca v. komissio, F-114/12, EU:F:2014:3, 15 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

52 Edellä esitettyjen oikeussääntöjen ja oikeuskäytännön perusteella on seuraavaksi tutkittava, ovatko kantajan ensimmäisen ja kolmannen kanneperusteensa yhteydessä esittämät väitteet perusteltuja.

Ensimmäisen ja kolmannen kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee viitejakson laskentaa

53 Ensimmäisen ja kolmannen kanneperusteen ensimmäisessä osassa kantaja lähinnä väittää, että riidanalaisessa päätöksessä kymmenen vuoden viitejaksoksi määriteltiin virheellisesti vuodet 2006–2016. Kantaja täsmentää, ettei hän kyseenalaista sitä, että hänen henkilöstösääntöjen mukaiset oikeutensa oli määriteltävä uudelleen hänen siirtyessään INEAn palvelukseen, vaan sen, että komissio

ei kymmenen vuoden viitejaksoa laskiessaan jättänyt huomiotta ajanjaksoja, joina kantaja oli hoitanut tehtäviä kansainvälisessä organisaatiossa, eikä pidentänyt viitejaksoa vastaavasti. Kantajan mukaan kymmenen vuoden viitejakso on vahvistettava alkaneeksi vuonna 1999 ja päättyneeksi vuonna 2009, koska ajanjakso, joka alkoi hänen tullessaan parlamentin palvelukseen (vuonna 2009) ja päättyi hänen siirtyessään INEAn palvelukseen (vuonna 2016), on jätettävä huomiotta. Kantajan oleskelu Belgian alueella koko tämän ajanjakson ja myös vuokratyöjakson ajan voitiin nimittäin perustella sillä, että hän hoiti tehtäviä kansainvälisessä organisaatiossa.

54 Komissio kiistää kantajan väitteet.

55 Käsiteltävässä asiassa on kiistatonta, että kantaja vaatii ulkomaankorvauksen maksamista siitä lähtien, kun hän tuli INEAn palvelukseen 16.7.2016. Asiakirja-aineistosta myös ilmenee, että kantaja on sekä asemapaikkana olevan jäsenvaltion eli Belgian että toisen jäsenvaltion eli Italian kansalainen.

56 Koska kantaja on asemamaan kansalainen, häntä on pidettävä henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuna virkamiehenä, ”joka on tai on ollut sen valtion kansalainen, jonka alueella hänen asemapaikkansa sijaitsee”.

57 Näin ollen huomioon otettava viitejakso on henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu ajanjakso eli ”palvelukseen tuloa [edeltävät] kymmenen vuotta”.

58 Lisäksi on huomautettava, ettei kantaja kiistä, että hänen henkilökohtaiset etuutensa, ulkomaankorvaus mukaan luettuna, oli vahvistettava hänen tullessaan INEAn palvelukseen.

59 Tästä seuraa, että kymmenen vuoden viitejakson on katsottava päättyneen sinä päivänä, jona kantaja tuli INEAn palvelukseen.

60 Toisin kuin kantaja väittää, käsiteltävässä asiassa kymmenen vuoden viitejakson laskennassa ei sitä vastoin ole aiheellista jättää huomiotta ajanjaksoa, jonka aikana asianomainen hoiti tehtäviä jonkin valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa, eikä viitejaksoa ole vastaavasti pidennettävä.

61 Tästä on täsmennettävä, ettei käsiteltävässä asiassa voida soveltaa edellä 49 kohdassa mainittua oikeuskäytäntöä, jonka mukaan henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohtaa sovellettaessa on, samoin kuin 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan soveltamisen yhteydessä, jätettävä huomiotta ajanjakso, jonka aikana asianomainen hoiti tehtäviä jonkin valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa, ja pidennettävä vastaavasti viitejaksoa (ks. vastaavasti tuomio 25.9.2014, Grazyte v. komissio, T-86/13 P, EU:T:2014:815, 51 kohta). Kyseisessä oikeuskäytännössä tarkoitetussa tapauksessa kansainväliselle järjestölle suoritettujen palvelusjaksojen huomiotta jättämisellä ja viitejakson vastaavalla pidentämisellä pyritään varmistamaan, että asianomainen henkilö on todella oleskellut kymmenen vuotta sen valtion Euroopan-puoleisen alueen ulkopuolella, jonka kansalainen hän on tai on ollut, ja ettei hän työskennellyt näiden kymmenen vuoden ajan jonkin valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa (ks. vastaavasti tuomio 30.1.2014, Ohrgaard v. komissio, F-151/12, EU:F:2014:8, 36 ja 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

62 Tästä seuraa, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohtaa sovellettaessa on perusteltua jättää huomiotta ainoastaan ajanjaksot, joiden aikana asianomainen henkilö on hoitanut tehtäviä jonkin asemapaikkana olevan valtion ”ulkopuolella” sijaitsevan valtion tai kansainvälisen järjestön palveluksessa. Tästä seuraa, että käsiteltävässä asiassa henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun kymmenen vuoden viitejakson laskennassa ei tarvitse jättää huomiotta ajanjaksoja, joiden aikana kantaja on hoitanut tehtäviä asemapaikkana olevassa valtiossa, jonka kansalainen hän on, sijaitsevassa kansainvälisessä organisaatiossa, eikä pidentää vastaavasti viitejaksoja.

63 Käsiteltävässä asiassa kantajan vakinaisen asuinpaikan määrittämisessä on sitä vastoin otettava huomioon tehtävien hoitaminen kansainvälisessä organisaatiossa, koska tämän seikan oletetaan estävän kestävien siteiden syntymisen asianomaisen henkilön ja asemapaikkana olevan maan välillä (ks. vastaavasti tuomio 25.9.2014, Grazyte v. komissio, T-86/13 P, EU:T:2014:815, 50 kohta). Tämä kysymys tutkitaan vakinaista asuinpaikkaa koskevan ensimmäisen ja kolmannen kanneperusteen kolmannen osan yhteydessä.

64 Edellä esitetyn perusteella komissio vahvisti perustellusti kymmenen vuoden viitejaksoksi ajanjakson 15.7.2006–15.7.2016, joka päättyi kantajan tullessa INEAn palvelukseen ja alkoi kymmenen vuotta sitä ennen.

Toinen osa, joka koskee kantajan työn määrittelyä vuokratyöjakson aikana

65 Ensimmäisen ja kolmannen kanneperusteen toisessa osassa kantaja riitauttaa sen, että hänen työskentelyään vuokratyöjakson aikana ei määritelty henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 4 artiklassa tarkoitetuksi tehtävien hoitamiseksi kansainvälisessä järjestössä. Kantajan mukaan hänen ja komission välillä oli vuokratyöjakson aikana ”välitön oikeudellinen yhteys”, mikä ilmeni hänen mukaansa erityisesti siitä, että kantaja oli otettu vuokratyöntekijäksi jatkamaan omissa tehtävissään tutkimuksen ja innovoinnin pääosastolla, että hän sai ohjeensa suoraan komissiolta ja ettei hänellä ollut aiempaa yhteyttä vuokratyövoimaa välittävään R-yhtiöön. Lisäksi kantaja väittää, että käsiteltävän asian tosiseikkojen perusteella on perusteltua katsoa, ettei hänen työnantajanaan ollut vuokratyöjakson aikana vuokratyövoimaa välittävä R-yhtiö vaan komissio, joka ei noudattanut vuokratyösopimuksia koskevaa Belgian lainsäädäntöä. Kantajan mukaan henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohtaa sovellettaessa oli otettava huomioon, ettei kantaja sen jälkeen, kun hän oli tullut parlamentin palvelukseen vuonna 2009, ollut työskennellyt muualla kuin unionin toimielinten palveluksessa.

66 Komissio kiistää kantajan väitteet.

67 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että – kuten edellä 8–13 kohdasta ilmenee – koska kantaja oli työskennellyt sopimussuhteisena toimihenkilönä tutkimuksen ja innovoinnin pääosastolla enimmäisajan eli kolme vuotta, hänen nimensä merkittiin niiden sopimussuhteisten toimihenkilöiden luetteloon, joille pääosasto aikoi tarjota vuokratyösopimusta. Tämän jälkeen kantaja teki vuokratyösopimuksia R-yhtiön kanssa ja työskenteli näiden sopimusten mukaisesti komission tutkimuksen ja innovoinnin pääosastolla ensin 1.2.–31.7.2013 ja sen jälkeen 1.–13.9.2013.

68 Tästä on yhtäältä huomautettava, että unionin yleinen tuomioistuin on jo todennut, etteivät vuokratyövoimaa välittävien yhtiöiden työntekijöiden olosuhteet vastaa henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuja olosuhteita, ”jotka aiheutuvat toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle suoritetuista palveluksista”. (ks. vastaavasti tuomio 11.9.2002, Nevin v. komissio, T-127/00, EU:T:2002:211, 4, 6, 21, 32 ja 52–58 kohta). Tällaiselle vuokratyölle on nimittäin ominaista työntekijän, ulkoisen yhtiön ja unionin toimielimen tai elimen välinen kolmitahoinen suhde, joka merkitsee sitä, että työstä tehdään kaksi sopimusta: ensin vuokratyövoimaa välittävän yhtiön ja unionin toimielimen tai elimen välinen sopimus ja sitten vuokratyöntekijän ja vuokratyövoimaa välittävän yhtiön välinen sopimus (ks. vastaavasti tuomio 11.9.2002, Nevin v. komissio, T-127/00, EU:T:2002:211, 53 kohta). Tälle suhteelle on siten ominaista se, että siihen osallistuu yksityinen välittäjäyhtiö, joka tekee voittoa asettamalla työntekijän unionin toimielimen käyttöön tai lähettämällä hänet hoitamaan tiettyjä tehtäviä unionin toimielimessä tai sen lukuun. Nimenomaan näiden ulkopuolisten välittäjäyhtiöiden osallistuminen estää toteamasta, että asianomaisen henkilön ja unionin toimielimen tai elimen välillä on välitön oikeudellinen yhteys (ks. vastaavasti tuomio 19.6.2007, Asturias Cuerno v. komissio, T-473/04, EU:T:2007:184, 50 kohta).

69 Toisaalta on muistutettava oikeuskäytännöstä ilmenevän, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan eri säännösten perusteella ilmauksen ”olosuhteet, jotka aiheutuvat kansainväliselle organisaatiolle suoritetuista palveluksista” ulottuvuus on paljon laajempi kuin henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan ilmauksen ”hoitaakseen tehtäviään kansainvälisen organisaation palveluksessa” (tuomio 3.5.2001, Liaskou v. neuvosto, T-60/00, EU:T:2001:129, 47 kohta).

70 Käsiteltävään asiaan kuitenkin sovelletaan edellä 68 kohdassa mainittua oikeuskäytäntöä, koska kyseinen vuokratyöjakso perustuu kantajan, ulkopuolisen R-yhtiön ja komission kolmitahoiseen suhteeseen. R-yhtiön, jonka kanssa kantaja teki vuokratyösopimukset, osallistumisen vuoksi ei siis voida todeta, että kantajan ja komission välillä oli vuokratyöjakson aikana välitön oikeudellinen yhteys.

71 Kuten komissio väittää, edellä 68 kohdassa mainittua oikeuskäytäntöä on sovellettava käsiteltävään asiaan sitäkin suuremmalla syyllä, koska kantajan tilanne kuuluu henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamisalaan, jossa käytetyn ilmauksen ”hoitaakseen tehtäviään jonkin kansainvälisen organisaation palveluksessa” ulottuvuus on suppeampi kuin henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa käytetyn ilmauksen, kuten edellä 69 kohdassa muistutettiin. Näin ollen ei voida katsoa, että vuokratyöjakso, joka perustui kantajan ja yksityisoikeudellisen yhtiön välisiin työsopimuksiin, vastasi tehtävien hoitamista ”kansainvälisessä järjestössä”.

72 Tätä vuokratyöhön liittyvää oikeudellista arviointia ei voida kyseenalaistaa kantajan väitteellä, jonka mukaan komission ja kantajan välillä on käsiteltävässä asiassa suora alaisuussuhde, joka perustuu siihen, että vuokratyösopimukset ovat Belgian oikeuden mukaan lainvastaisia ja että kyseisissä sopimuksissa komissio ei ole Belgian oikeudessa tarkoitettu ”työvoiman käyttäjä” vaan kantajan ”työnantaja”.

73 Tästä on ensin todettava, ettei käsiteltävän kanteen tarkoituksena ole tutkia vuokratyösopimusten lainvastaisuutta, johon kantaja ei ole vedonnut Belgian toimivaltaisissa tuomioistuimissa, vaan se koskee yksinomaan päätöstä, jolla kantajalta evättiin ulkomaankorvaus hänen tullessaan INEAn palvelukseen.

74 Näin ollen on todettava, että kantajan väitteeseen, joka koskee vuokratyösopimusten väitettyjä lainvastaisuuksia, ei voida tehokkaasti vedota riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 9.6.2009, Nardin v. parlamentti, F-12/08, EU:F:2009:57, 38 kohta).

75 Seuraavaksi on todettava, että vuokratyön aikana kantajan ja komission välillä oli ”puhtaasti tosiasiallinen suhde”, koska oikeudelliset valtuudet työnantajan määräysvallan käyttämiseen vuokratyöntekijään nähden olivat vuokratyövoimaa välittävällä yhtiöllä ja koska se siirsi tämän määräysvallan osittain käyttäjälle sen jakson ajaksi, jona työntekijä oli tämän käytettävissä (ks. vastaavasti tuomio 11.9.2002, Nevin v. komissio, T-127/00, EU:T:2002:211, 57 kohta). Tätä toteamusta ei voida kyseenalaistaa sillä, että kantaja sai vuokratyöjakson aikana henkilöstökoulutusta komissiossa, koska näitä koulutuksia voidaan tarkastella ainoastaan kantajan ja komission välisen tosiasiallisen suhteen tasolla.

76 Lisäksi vaikka todettaisiin, että kantaja sai ohjeensa suoraan komissiolta, tämä seikka kuuluu vuokratyön luonteeseen ja sopii yhteen edellä 68 kohdassa kuvatun kolmitahoisen suhteen kanssa (ks. vastaavasti tuomio 11.9.2002, Nevin v. komissio, T-127/00, EU:T:2002:211, 65 kohta).

77 Myöskään se, että komissio saattoi kohdistaa valintansa tai hyväksyntänsä kantajaan ja se, että tämä valinta tai hyväksyntä oli edellytys sille, että vuokratyövoimaa välittävä yhtiö otti hänet palvelukseen, ei vaikuta mitenkään vuokratyön oikeudelliseen arviointiin sovellettavan kansallisen lainsäädännön ja kyseisten työsopimusten perusteella, eikä se varsinkaan estä katsomasta, että työnantajana on pidettävä oikeushenkilöä, jonka kanssa työsopimus on tehty, eikä työntekijää käyttävää toimielintä (ks. vastaavasti tuomio 11.9.2002, Nevin v. komissio, T-127/00, EU:T:2002:211, 66 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

78 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että kantaja oli vuokratyöjakson aikana välittömässä oikeudellisessa alaisuussuhteessa vuokratyövoimaa välittävään yhtiöön ja että sen kanssa tehdyt peräkkäiset vuokratyösopimukset sitoivat kantajaa.

79 Näin ollen kantajan ei voida katsoa olleen tilanteessa, jossa hän ”hoiti tehtäviään kansainvälisen organisaation palveluksessa” henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

80 Komissio katsoi siten aivan oikein, ettei kantaja hoitanut 1.2.–31.7.2013 ja 1.–13.9.2013 kestäneiden vuokratyöjaksojen aikana tehtäviä kansainvälisessä järjestössä henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

Kolmas osa, joka koskee vakinaista asuinpaikkaa

81 Ensimmäisen ja kolmannen kanneperusteen kolmannessa osassa kantaja väittää komission katsoneen virheellisesti, että hän oli pitänyt vakinaisen asuinpaikkansa Belgiassa ja siirtänyt sinne etujensa keskuksen muista syistä kuin hoitaakseen tehtäviään kansainvälisessä organisaatiossa. Kantajan mukaan se, että hän oli avioitunut Belgian kansalaisen kanssa ja että hänen lapsensa olivat syntyneet Brysselissä, on ainoastaan seurausta siitä, että hän asettui vuonna 2009 Brysseliin työskennelläkseen unionin toimielimissä kauan. Lisäksi kantaja väittää, että ainoa ajanjakso, jonka aikana hän ei työskennellyt unionin toimielimessä, oli elokuu 2013, jolloin hän oli työttömänä.

82 Komissio kiistää kantajan väitteet.

83 Aluksi on huomautettava, kuten edellä 47 kohdassa muistutetaan, että koska kantajalla on asemamaan kansalaisuus, se, että hänellä on edes lyhyen ajan ollut siellä vakinainen asuinpaikka kymmenen vuoden viitejakson aikana, riittää perusteeksi ulkomaankorvauksen menettämiseen.

84 Kuten asiakirja-aineistosta ilmenee, kantajan henkilökohtaisesta taustasta voidaan todeta, että kymmenen vuoden viitejakson aikana eli vuosina 2006–2016 hän kävi 21.9.2007 rekisteröitymässä Italian konsulaatissa Brysselissä. Hän solmi 6.12.2008 Brysselissä avioliiton sellaisen Belgian kansalaisen kanssa, joka asui ja työskenteli Brysselissä, ja heille syntyi Brysselissä kolme yhteistä lasta vuosina 2010, 2013 ja 2015. Kantaja on 18.2.2009 lähtien ollut kirjoilla Schaerbeekin väestörekisterissä. Kantajan ammatillisesta taustasta voidaan lisäksi todeta, että hän työskenteli 1.8.2009–31.1.2010 parlamentin jäsenen valtuutettuna avustajana parlamentissa ja sen jälkeen 1.2.2010–31.1.2013 ylimääräisenä sopimussuhteisena toimihenkilönä tutkimuksen ja innovoinnin pääosastossa. Kantaja teki 1.2.–31.7.2013 ja 1.–13.9.2013 vuokratyösopimukset vuokratyövoimaa välittävän R-yhtiön kanssa ja työskenteli vuokratyöntekijänä tutkimuksen ja innovoinnin pääosastossa. Elokuun 2013 ajan kantajalle maksettiin työttömyyskorvausta. Sen jälkeen kantaja työskenteli 16.9.2013–15.5.2014 sopimussuhteisena toimihenkilönä parlamentissa ja 16.5.2014–15.7.2016 EASMEssa. Kantaja otettiin 16.7.2016 sopimussuhteisena toimihenkilönä INEAn palvelukseen (ks. edellä 4, 7, 8, 12, 13 ja 18–20 kohta).

85 Komissio katsoo edellä 84 kohdassa mainittujen seikkojen osoittavan, että kymmenen vuoden viitejakson aikana kantajalla on ensinnäkin ollut kotipaikka Belgiassa, että kantaja on toiseksi työskennellyt vuokratyöntekijänä yksityiselle työnantajalle Brysselissä ja että kantaja ei kolmanneksi ole näyttänyt toteen, että hänen vakinainen asuinpaikkansa on ollut Belgian ulkopuolella sinä kuukautena, kun hän oli ollut työttömänä.

86 Tätä analyysia ei voida kumota kantajan väitteillä.

87 Edellä 84 kohdassa mainitut kantajan henkilökohtaiseen taustaan liittyvät tekijät ovat nimittäin objektiivisia tosiseikkoja, jotka osoittavat, että kantajalla on kestävät sosiaaliset siteet asemapaikkana olevaan maahan. Nämä seikat huomioon ottaen kantajan ei voida katsoa osoittaneen, että kymmenen vuoden viitejakson aikana hän oleskeli Belgiassa ainoastaan tilapäisesti tai ettei hän ollut siirtänyt sinne etujensa pysyvää tai tavanomaista keskusta.

88 Kantajan henkilökohtaiseen elämään liittyviä seikkoja on tarkasteltava yhdessä hänen työelämäänsä liittyvien seikkojen kanssa, sellaisina kuin ne esitetään edellä 84 kohdassa, ja kaikkien näiden seikkojen perusteella voidaan todeta, ettei kantaja ole osoittanut, että hänellä oli kymmenen vuoden viitejakson aikana asuinpaikka Belgiassa syistä, jotka liittyivät yksinomaan tehtävien hoitamiseen valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa.

89 Kuten edellä 79 kohdassa nimittäin todetaan, kantajan ei voida katsoa olleen vuokratyöjakson aikana tilanteessa, jossa hän ”hoiti tehtäviään kansainvälisen organisaation palveluksessa” henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

90 Lisäksi on muistutettava, ettei ulkomaankorvausta myönnettäessä ole otettava huomioon konkreettisia syitä, joiden vuoksi kantaja jäi asumaan asemapaikkana olevaan maahan, jonka kansalainen hän on. Niiden syiden, jotka ovat saaneet asianomaisen henkilön asettautumaan maahan, jonka kansalainen hän on, aineellinen tutkiminen perustuisi nimittäin väistämättä subjektiivisiin arvioihin, mikä olisi ristiriidassa sekä henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan sanamuodon että sen tarkoituksen kanssa (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 25.9.2014, Grazyte v. komissio, T-86/13 P, EU:T:2014:815, 56–58 kohta). Niillä subjektiivisilla syillä, jotka saivat kantajan yhtäältä solmimaan avioliiton ja hankkimaan lapsia Belgiassa asuessaan siellä yhtäjaksoisesti ja toisaalta hyväksymään vuokratyösopimukset, ei siis ole merkitystä ulkomaankorvauksen myöntämisedellytysten tutkimisessa.

91 Edellä esitetyn perusteella on todettava, ettei asiakirja-aineistosta ilmene, että kantajan etujen pysyvä ja pääasiallinen keskus olisi ollut kymmenen vuoden viitejakson aikana Belgian ulkopuolella, koska hän on yhtäältä Belgian kansalainen, koska hän on asunut yhtäjaksoisesti Brysselissä koko kymmenen vuoden viitejakson ajan, koska hän solmi Brysselissä avioliiton Belgian kansalaisen kanssa ja sai tämän kanssa kolme lasta, jotka syntyivät Brysselissä, ja koska hän toisaalta työskenteli osan tästä viitejaksosta kyseisessä maassa yksityisen työnantajan palveluksessa. Lisäksi on todettava, ettei kantaja ole osoittanut, että hän asui kymmenen vuoden viitejakson ajan vakinaisesti Belgiassa syistä, jotka liittyivät yksinomaan tehtävien hoitamiseen valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa.

92 Tästä seuraa, että kantaja on sen lisäksi, että hän on asunut Brysselissä vuosia, myös osoittanut aikomuksensa tehdä siitä jatkuvaa, joka johtui siitä, että hän oli perustanut Brysseliin etujensa pysyvän tai tavanomaisen keskuksen.

93 Näin ollen komissio totesi perustellusti, ettei kantaja ollut näyttänyt toteen, että hänen tavanomainen asuinpaikkansa oli kymmenen vuoden viitejakson ajan ollut asemamaan eli Belgian, jonka kansalainen hän on, ulkopuolella.

94 Tästä seuraa, ettei riidanalaisessa päätöksessä tehty kantajan ensimmäisessä ja kolmannessa kanneperusteessa mainitsemia virheitä ja loukkauksia.

95 Edellä esitetyn perusteella ensimmäinen ja kolmas kanneperuste on hylättävä perusteettomina ilman, että on tarpeen tutkia edellä 42 kohdassa mainittua tutkimatta jättämistä koskevaa kysymystä, koska unionin tuomioistuimet voivat kunkin asian olosuhteet huomioon ottaen arvioida, voidaanko kanne tai kanneperuste hylätä hyvän oikeudenhoidon perusteella aineellisesti lausumatta ensin sen tutkittavaksi ottamisesta (tuomio 11.7.2014, DTS Distribuidora de Televisión Digital v. komissio, T-533/10, EU:T:2014:629, 170 kohta).

Toinen kanneperuste, joka koskee harkintavallan ja vallan väärinkäyttöä

96 Toisen kanneperusteensa yhteydessä kantaja lähinnä väittää, että komissio käytti väärin harkintavaltaansa ja syyllistyi vallan väärinkäyttöön ottaessaan hänet palvelukseen vuokratyöntekijänä tutkimuksen ja innovoinnin pääosastolle.

97 Kantajan mukaan komissio käytti väärin harkintavaltaansa, koska se kiersi vuokratyösopimuksia koskevaa Belgian lakia käyttämällä sitä muihin tarkoituksiin kuin niihin, joiden perusteella se annettiin. Komissio nimittäin teki ylimääräisten sopimussuhteisten toimihenkilöiden kanssa vuokratyösopimukset, jotta se ei menettäisi päteviä ja pääosastojen moitteettoman toiminnan kannalta välttämättömiä työntekijöitä. Tämä tavoite oli Belgian lain vastainen, ja komission tarkoituksena oli korvata sopimussuhteisen toimihenkilön asema epävarmalla sopimussuhteella, jossa tehtävät, työnantaja ja palkka pysyivät samoina. Komissio syyllisty harkintavaltansa väärinkäyttöön, kun se käytti tällaista epävarmaa työsuhdetta kiertääkseen kantajan henkilökohtaiset oikeudet.

98 Lisäksi kantaja väittää, että komissio käytti valtaansa väärin, kun se pakotti hänet allekirjoittamaan perättäisiä vuokratyösopimuksia samoista tehtävistä, joita hän oli hoitanut ylimääräisenä sopimussuhteisena toimihenkilönä tutkimuksen ja innovoinnin pääosastolla, ja sen jälkeen vetosi näihin sopimuksiin kiertääkseen hänen henkilökohtaiset oikeutensa siinä yhteydessä, kun INEA otti hänet takaisin palvelukseensa. Kantajan mukaan vuokratyösopimusten allekirjoittaminen oli hänelle ja hänen samassa tilanteessa oleville kollegoilleen ”pakollista”, koska se oli yhtäältä ainoa keino olla menettämättä työpaikkaa unionin toimielimissä ja koska se toisaalta takaa heille mahdollisuuden palata sopimussuhteisen toimihenkilön tehtävään heti, kun henkilöstösääntöjen uudistus oli tullut voimaan.

99 Komissio kiistää kantajan väitteet.

100 Muistutettakoon, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan harkintavallan väärinkäytön käsitteellä on unionin oikeudessa täsmällinen merkitys, ja sillä tarkoitetaan tilannetta, jossa hallintoviranomainen käyttää valtuuksiaan muuhun tarkoitukseen kuin siihen, jota varten ne on sille annettu. Harkintavaltaa on käytetty väärin päätöstä tehtäessä ainoastaan silloin, kun objektiivisten, asiaankuuluvien ja yhtäpitävien seikkojen perusteella on selvää, että päätös on tehty muussa kuin päätöksessä esitetyssä tarkoituksessa. Jos päämääriä on useita, päätöstä ei rasita harkintavallan väärinkäyttö, vaikka pätevien tavoitteiden lisäksi esitetään tavoite, joka ei ole perusteltu, jos päätöksessä ei unohdeta olennaista päämäärää (ks. tuomio 13.12.2017, Oltis Group v. komissio, T-497/15, ei julkaistu, EU:T:2017:895, 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

101 Käsiteltävässä asiassa on todettava, ettei yhtäältä vuokratyösopimusten käyttämisestä tehdyn päätöksen ja toisaalta kantajan henkilökohtaisten oikeuksien vahvistamisesta hänen INEAn palvelukseen tulonsa yhteydessä tehdyn päätöksen välillä ole minkäänlaista syy-yhteyttä. Ne ovat kaksi erillistä päätöstä, jotka on tehty eri yksiköissä ja jotka perustuvat eri oikeussääntöihin, joilla on niille ominaiset tavoitteet. Vuokratyöjakson päätyttyä ei lisäksi ollut mitenkään varmaa, että kantaja otettaisiin virkamieheksi tai toimihenkilöksi unionin toimielimen tai elimen palvelukseen ja että sen seurauksena olisi ollut tarpeen tehdä päätös ulkomaankorvauksen myöntämisestä, joten kyseisillä päätöksillä ei voida osoittaa olevan mitään yhteyttä toisiinsa näissä olosuhteissa.

102 Kantajan perustelemattomia väitteitä, jotka koskevat erityisesti väitettyä turvautumista vuokratyöhön, jotta vältyttäisiin vahvistamasta kantajan henkilökohtaisia oikeuksia siinä vaiheessa, kun hänet mahdollisesti otetaan uudelleen unionin toimielimen tai elimen palvelukseen, ei voida pitää objektiivisina, asiaankuuluvina ja yhtäpitävinä viitteinä siitä, että riidanalainen päätös tehtiin muussa tarkoituksessa kuin kantajan henkilökohtaisten oikeuksien määrittämiseksi ulkomaankorvauksen osalta.

103 Minkäänlaista tukea ei ole esitetty myöskään kantajan väitteelle, jonka mukaan komissio käytti väärin valtaansa, kun se pakotti hänet tekemään vuokratyösopimuksia. Tältä osin on riittävää todeta, että – kuten edellä 11 ja 12 kohdasta ilmenee – sekä työhakemuksen tekeminen R-yhtiöön että vuokratyösopimusten tekeminen tämän yhtiön kanssa ja näiden sopimusten päättyminen 13.9.2013 määräytyivät yksinomaan kantajan oman tahdon ja hänen työelämäänsä koskevien omien valintojensa perusteella.

104 Toinen kanneperuste on siten hylättävä perusteettomana.

Neljäs kanneperuste, joka koskee kantajan oikeutettujen odotusten, luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteiden ja kantajan saavuttamien oikeuksien loukkaamista

105 Neljännessä kanneperusteessaan kantaja väittää lähinnä, että hänellä on saavutettu oikeus siihen, että häneen sovelletaan ulkomaankorvauksen myöntämisedellytyksiä, koska hänen tosiasiallinen tilanteensa ei ole muuttunut sen jälkeen, kun hän ensimmäisen kerran aloitti unionin toimielimen palveluksessa elokuussa 2009, että hän on aina työskennellyt kansainvälisessä organisaatiossa ja ettei hänellä ole koskaan ollut tavanomaista asuinpaikkaa Belgiassa eikä hän ole siirtänyt sinne etujensa keskusta mistään muista syistä kuin hoitaakseen tehtäviä kansainvälisessä organisaatiossa.

106 Kantaja toteaa tästä, että kun komissio muutti arviotaan hänen oikeudestaan ulkomaankorvaukseen, se loukkasi hänen saavutettuja oikeuksiaan siltä osin kuin on kyse komission kyseisen yksikön edun vuoksi neuvotteleman vuokratyösopimuksen vaikutuksista. Kantaja ja hänen työtoverinsa suostuivat työskentelemään tilapäisesti vuokratyöntekijöinä nimenomaan siksi, että heidän oikeutensa oli jo neuvoteltu ja niiden piti säilyä ennallaan.

107 Lisäksi kantaja väittää, että komission arvio vuokratyöjaksosta oli virheellinen, koska se piti tätä jaksoa syynä olla myöntämättä henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 4 artiklassa tarkoitettua ulkomaankorvausta. Vaikka kantajalla on kaksoiskansalaisuus, mitä hän ei koskaan ole peitellyt, ja vaikka hän solmi avioliiton Brysselissä ja hänen lapsensa syntyivät siellä, hän ei ole koskaan pitänyt Belgiaa tavanomaisena asuinpaikkanaan ja etujensa pysyvänä keskuksena mistään muista syistä kuin hoitaakseen tehtäviään unionin toimielimissä ja elimissä. Vuokratyöjaksoa vastaavat kuusi kuukautta eivät siten voi muuttaa tätä tavanomaisen asuinpaikan määritelmää. Kantajan mukaan tosiseikat, jotka vahvistettiin perusteiksi hänen ulkomaankorvauksensa myöntämiselle, ovat samat kuin ne, joita käsiteltävässä asiassa on tulkittava hänen edukseen, joten komissio teki asiakirja-aineistosta ”käänteisen” arvion ja jätti huomiotta kaikki ne seikat, joiden vuoksi kantajan ottaminen palvelukseen vuokratyöntekijänä oli perusteltua.

108 Komissio kiistää kantajan väitteet.

109 On muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan oikeus vedota luottamuksensuojan periaatteeseen edellyttää, että unionin toimivaltaiset viranomaiset ovat antaneet asianomaiselle täsmällisiä, ehdottomia ja yhtäpitäviä vakuutteluja, jotka on saatu toimivaltaiselta ja luotettavalta taholta (ks. tuomio 13.6.2013, HGA ym. v. komissio, C-630/11 P–C-633/11 P, EU:C:2013:387, 132 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

110 Käsiteltävässä asiassa unionin yleiselle tuomioistuimelle toimitetuista asiakirjoista ilmenee, ettei minkään unionin toimielimen, elimen tai laitoksen ole osoitettu antaneen kantajalle täsmällisiä, ehdottomia ja yhtäpitäviä vakuutteluja siitä, että hänelle myönnetään ulkomaankorvaus. Tältä osin on riittävää todeta, että riidanalainen päätös tehtiin sen edellä 24 kohdassa mainitun parlamentin päätöksen jälkeen, jolla kantajalta oli jo evätty ulkomaankorvaus.

111 Asiakirja-aineistosta nimittäin ilmenee, että kantajalle maksettiin ulkomaankorvausta ennen vuokratyöjaksoa mutta että häneltä evättiin tämän jakson jälkeen kyseinen korvaus. Edellä 24–26, 28 ja 29 kohdasta ilmenee erityisesti, että kantajalta evättiin ulkomaankorvaus siinä yhteydessä, kun hän teki työsopimuksen parlamentin kanssa ajanjaksolle 16.9.2013–15.5.2014, ja että ulkomaankorvaus, joka kantajalle oli myönnetty hänen EASMEn kanssa ajanjaksolle 16.5.2014–15.7.2016 tekemänsä työsopimuksen yhteydessä, määrättiin perittäväksi takaisinperusteettoman edun palauttamista koskevalla päätöksellä.

112 Koska edellä 7, 8 ja 18–20 kohdassa mainittujen kantajan ja unionin toimielinten ja elinten välisten eri sopimusten välillä ei ollut jatkuvuutta, kantajan taloudelliset oikeudet, myös oikeus ulkomaankorvaukseen, piti käsiteltävässä asiassa määrittää erikseen joka kerta, kun kantaja aloitti palveluksessa (ks. vastaavasti tuomio 5.12.2012, Grazyte v. komissio, F-76/11, EU:F:2012:173, 45–47 kohta). Näin ollen viitejakso ja henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa mainittujen edellytysten tutkimisen kannalta merkityksselliset tosiseikat ovat jokaisessa sopimuksessa erilaiset. Näissä olosuhteissa kantaja ei INEAn palvelukseen tullessaan voinut vedota aiempiin ulkomaankorvauksesta tehtyihin päätöksiin eikä siten saavutettujen oikeuksien loukkaamiseen.

113 Tästä seuraa, ettei riidanalaisella päätöksellä loukata kantajan oikeutettuja odotuksia, luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteita eikä kantajan saavuttamia oikeuksia. Näin ollen neljäs kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

114 Edellä esitetyn perusteella kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

115 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Alessandro Quadri di Cardano velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Prek Schalin Costeira

Julistettiin Luxemburgissa 13 päivänä heinäkuuta 2018.

Allekirjoitukset